

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΪΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Από τῆς 1 Ιανουαρίου ἕως 1 Ιουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χωρισμός τῆς Διευθύνσεως καὶ τῆς Συντάξεως τῆς «Ἀναπλάσεως». — Ὁ ἀκαταμάχητος νικητὴς. — Αἱ θλίψεις τῶν Πατριάρχων τῆς Ἀγίας γραφῆς. Κατὰ τὸν Χρυσόστομον. — Ἰὼν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. — Ἡ τροφή τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ὑπὸ Πολυκάρπου Ι. Συνοδικοῦ. — Φεβρουαία (ἐκδήγημα), ὑπὸ Δ. Κουρνήκου. — Ποικίλα. — Ἡ Δικαστικὴ ἀπολογία. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτοῦ τῆς 12 Ἰουλίου ἀπεφάσισε τὸν χωρισμὸν τῆς Διευθύνσεως τοῦ Περιοδικοῦ τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τῆς Συντάξεως αὐτοῦ. Καὶ τὴν μὲν διεύθυνσιν ἀνέθηκεν εἰς τὸν τέως Γεν. Γραμματέα τοῦ Συλλόγου πανσοσιολογίστατον κ. Πανάρετον Δουληγέριν, ἀχιμανδρίτην, ἐφημέριον τοῦ ναοῦ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὴν δὲ σύνταξιν καὶ τὴν Γεν. Γραμματείαν τοῦ Συλλόγου εἰς τὸν τέως διευθυντὴν καὶ συντάκτην τοῦ Περιοδικοῦ κ. Μιχαὴλ Ι Γαλανόν.

Τὸν χωρισμὸν τοῦτον ὑπενόησεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ πόθος τῆς ἀμέπτου διαβρυθμίσεως τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γραφείου καὶ τῆς ἀπρισπάστου φροντίδος πρὸς εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ φύλλου δι' ἀποκλειστικῆς πρὸς τοῦτο ἐπισημίας καὶ προσωπικῆς ἐργασίας τῆς Διευθύνσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐπιθυμία βελτίονος ἐπι συντάξεως τοῦ δημοσιεύματος τοῦ Συλλόγου δι' εἰδικῆς περὶ τούτου ἐπιμελείας καὶ εὐθύνης τοῦ Συντάκτου, ἀπληλαγμένης τῶν ἄλλων πολυασχολῶν μεριμνῶν τοῦ Γραφείου.

Ὁ χωρισμὸς οὗτος εἶχεν ἀκόμιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν κ. Γαλανόν νὰ συνεχίσῃ ουστηματικώτερον τὸ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κήρυγμα τοῦ Συλλόγου, κατὰ δὲ τὴν ἐκείστοτε ἀπουσίαν του ὄρισθῆναι ὡς ἀναπληρωτὴς του διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ὁ ἀδελφὸς του κ. Ν. Ι. Γαλανός.

Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν πᾶσα ἐπιστολὴ πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐγγραφὴν συδρομητῶν, ἀποστολὴν συνδρομῶν καὶ οἰανδήποτε παρατήρησιν σχετιζομένην πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου καὶ τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου, θ' ἀπεὶθύνεται πρὸς τὸν νέον Διευθυντὴν κ. Πανάρετον Δουληγέριν· οἱ δὲ ἀποστέλλοντες διατριβὰς πρὸς δημοσίευσιν ἢ ἀνακοινῶντες πληροφορίας πρὸς δημοσίευσιν παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν συντάκτην τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Μιχ. Ι. Γαλανόν.

Πᾶσα ἐπίσης προσωπικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Γαλανόν πρέπει νὰ ἀπευθύνεται ἐπ' ὀνόματι του.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἀφ' ἑνὸς διὰ τῶν ἀνωτέρω μετρητῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς προθύμου δραγῆς τῶν ἐκτιμώντων τὸ ἔργον αὐτοῦ, θὰ δοθῇ ἰσχυροτέρα εἰς αὐτὸ ὄψις ἐν ἡμέραις τοσοῦτον κρίσιμοις καὶ τοσοῦτον πονηραῖς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὸ Γένος.

Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

Εἰς τὴν περὶ ἐπιγραφῆσεως πύλῃν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μ.κ., τὴν τίσον ἀδιέλκαστον καὶ σφοδρὰν καὶ ἐπίμονον, τίς θὰ κατάρθωνε, κραταιούμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, νὰ γείνη ὄλιγον νικητὴς;

Ἐκείνος ὅστις θὰ εἴγῃ τὸ σθένος νὰ περιφρονήσῃ τὴν ἐκ

παντός τρόπου νίκη και να θελήσει μόνον την μετά δικαιοσύνης και μετά τιμής.

Παρατηρήσατε όλους τους πολιτικούς μας, από του Βούλγαρη μέχρι του Τρικούπη. Με τό να ήβλησαν να νικήσει πάντοτε, όπως ύπως, δεν ήμπορεσαν ν' αποφύγουν την ήτταν. Και από τον κατήρρον της ήττης, δεν ήβράβυαν να καταρριφθώιν εις την άβυσσο της καταστροφής.

Εάν ή άδικία, κατά τον Σολωμώντα, ανατρέπη πόλεις και άφανίζη φυλάς, διάφορος δέν είνε ό νόμος ό άείπων τάς τύχας των πολιτικών άνώρων.

Ο άνομος θέλει άπολέσει, αλλά διά να άπολεσθί και αυτός.

Διότι ό έπιμένων να κρατηθί εις την άρχήν ως δυνάστης, θά έκδιωχθί άπ' αυτήν ως φυγίς. Και υπό τά έρείπια, τά όποια έσώρυσεν ή άρχομανία του, οικτρότερον από πάντα άλλον ό ίδιος θά κατασυντριβί.

Τούτο συμβαίνει πρό πάντων, όταν ή λαϊκή συνείδησις, έλευθερουμένη, άρχίζη να ένδιαφέρηται περισσότερο διά τά έργα των πολιτευομένων, παρά διά τά πρόσωπά τωι.

Και έπειδή μία άφρων και άλεθρία πολιτική φέρει πρός την δυστυχίαν και πρός την άθλιότητα, όπου οι λαοί δέν άπειτηνώθησαν καθ' ολοκληρίαν, άργά ή γρήγορα θά έγερθώιν να συντρέψουν εκείνους, τους όποιους άνεξίως έλάτρευον ως έΐωλα μέχρι χθίς. Και ή κατ' αυτών μανία και καταφρόνησις θά είνε τόση σφοδρότερη, καθόσον ή περι αυτών πλάνη υπήρξε μεγαλειτέρα και διαρκεστέρα.

Αφίτου τό πρώτον όγκάνισμα έτάραξε τά κύματα του άφρον, κανείς ήνος δέν έδοκίμασε περισσότερο και έλεεινότερον ζύλον από εκείνον, οστις έφιλοδόχησε να φηγουρήθωι ως λέων.

Τοιουτοτρόπως, έπειδή πύσα άπάτη παρέρχεται, κανείς άνθρωπος δέν άτιμάζεται περισσότερο από εκείνον, οστις παρουσιάσθη με την άξίωσιν να κυβερνήση κράτος, ένψ δέν ήξευρε να κυβερνήση μήτε τον έαυτόν του, ήξίωτε δέ τον ρόλον πλοιάρχου, ένψ ήτο άδόκιμος και ως μουτσοσις.

Επειδή δέ ούτος δέν γίνεται άπλώς γελοίος, αλλά και έπιθλαθίς, δέν τον κακομεταχειρίζονται ως άνάξιον μόνον, αλλά και ως έχθρόν.

Και εις την τύχην αυτήν άσφαλώς εκτίθενται όλοι εκείνοι, οτινες, ένεκα άρχομανίας, ήβλησαν να τηρήσουν την έξουσίαν διά μεθόδων, αίτινες έφθειραν την πολιτείαν, έπέμειναν δέ να μείνουν ισχυροί ως πολιτικοί, ένψ έσθρόβωσαν τον έαυτόν των ως ήθικά πρόσωπα. Η νίκη άπαξίω να μείνη μέχρι τέλους με τους άισχυρούς. Και εάν ή άνομία τοίς δίδη δύναμιν, είνε τό τελευταίον ξεγέλασμα, τό όποϊον ό πολιτικός των βίος τοίς κάμνει.

Σήμερον έν Ελλάδα όλον τό μυστήριον της θλιβεράς πολιτικής άδυναμίας των κατά καιρούς άρχόντων μας έν τούτη καίται. Δέν έμαθον, ούδθ θέλουσι να μάθωσιν, ένψ τόσα παραδείγματα κραυγάζουσιν, ότι τό μέλλον άνήκει εις τους πολιτικούς εκείνους, οτινες θά προτιμήσωσιν άπαξ και δις και τρίς και τετράκις να πέσωσιν έντιμως, παρά να ήστάνται ήλιχοί. χήνυτες μεν προσνομίως την έξουσίαν, αλλά δι-

τηρούντες έκέρκιον τί ήλικόν των· δέν έμαθον, ούδθ θέλουσι να μάθωσιν ότι όστις προτιμήση ν' άφήσθη την έξουσίαν άγνώσι, ένψ ήδύνατο να την κρατήση άνοσίως, δέν θά βραδύνη να κληθί εις αυτήν περιγκώς, ύπέροχος κύτος και άπρωτος έν μέσφ άρχομανών άντιπάλων οικτρώς πεσμένωι διά τάς καταστροφάς των εις την συνείδησιν την κοινήν.

Γνωρίζω ότι ό λαός θεωρείται ως παιδίον άστατον, τό όποϊον άλογίως έπιδοψιλεύει τάς ευνόιας του ή πλήττει διά της δυσμενείας του, παραγκωνίζε: δέ μετά συριγμών τους άληθινούς φίλους του, διά να ζευχθί εις τό άρμα των καταστροφών του.

Αλλ' ό λαός έχει και τάς περιόδους της νηφαλιότητος και της δικαιοσύνης του, παρ' ήμίν δέ δέν έφάνη άκόμη ό άνήρ, όστις να δοκιμάση άν δύναται έν Ελλάδα να νικήσθ έπί τέλους ό πολιτικός εκείνος, όστις ήξέυρει και θέλει μάλλον να πίπτη μετά τιμής, παρά να ισχύη άνόμιως.

Μη κατά τά τελευταία έτη, και χθίς άκόμη, δέν έδειξε μεγάλη μερίς των έν Ελλάδα άλογέων ότι στέργει ν' άποταχθί άτυχίς παρελθόν και να είτέλλθ εις τρίβους νέου, ήθικότερου πολιτικού βίου; Τι θά πταίη όμως ό λαός, άν οι έκλεχθέντες ως καθαροί άποδειχθώιν μολυμμένοι, έν άπογοητεύσει δέ, βλέπων παρ' έλπίδα εμπρός του την Χάρυδίν, στραφή όπίσω πρός την Σκύλλαν;

Οί έπιφανέτεροι των ύπαδών του Τρικούπη δέν άπέφυγαν τελευταίον ότι, άν ή έξουσία δέν τον έγοήτευε περισσότερο παρ' όσον έπρεπε, και έγνωρίζε να την άφίνη, όταν τή ήτο άδύνατον να την κρατή αξιοπρεπώς, διασφίζων άμύλυντον τό ήλικόν του θά έπεβάλλετο μίλην ήμέραν ως δύναμις άκαταγώνιστος.

Ευτυχίς ό πολιτικός εκείνος, όστις εις τό μέλλον έννοήση του καίται ή ασφάλεια της τελικής και βεβαίας ύπεροχής. Ο ισχυρότερος εις πολιτικήν άυταπάρησιν, ό έταιμος να έγκαταλείψη την έξουσίαν, όταν ή διατήρησις της άπαιτήση να θυσιάση την συνείδησιν του, ό πρόθυμος να πίπτη, άλλ' άφρογος, παρά να στέγη, αλλά κατασχυμμένος, αυτός δέν θά άργήσθ ν' αναδειχθί έπί του πολιτικού σταδίου ό άκαταμάχητος νικητής.

ΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΨΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ο θεός Χρυσόστομος, πολεμών την άθυμίαν του άσκητού Σταχυίριου, έξακολουθεί να παρατάτη πλήθος έπιχειρημάτων όπως βεβαιώσθ ότι επάνω εις την γην είνε γεμάτος από θλίψεις και πειρασμούς ό βίος μας.

Μεταξύ όλων έπικαλείται αυτά τά λόγια του Κυρίου, ότι Θλίψιν έξετε έν τώ κόσμω, και ότι, Στενή και τεθλιγμένη ή οδός ή άπάγουσα εις την ζωήν. Διότι, λέγει, εάν θέλωμεν ν' άπολαύσωμεν την αώνιον άνάπαυσιν και όλα τά αγαθά, τά όποια την συνοδεύουν, με άγνώσι και

κόπον θέλωμεν τό κατορθώσει. Εάν δέ ήνε κάποιος, ό όποιος θέλει και με τεμπελίον να περνά τον βίον του και όλας τάς εύχαριστήσεις και άπολαύσεις του κόσμου να έχη, και να λάβη, πάλιν τους μισθούς, οι όποιοι περιμένουν ήσους κοπιάζουν διά την άρετήν, ό τοιούτος πολύ άπαξί τον έαυτόν του. Τι γίνεται εις τους άθλητάς; "Οστις εις τον καιρόν των άγώνων ζητεί την άνάπαυσιν και άποφεύγει τον κόπον, πάντοτε την έντροπήν θά φέρη εις τον έαυτόν του· όστις δέ μέσα εις τό στάδιον γενναίως ύποφέρει κάθε κόπον, αυτός δόξην και έπαινον θά έχη και κατά την διάρκεια των άγώνων και κατόπιν. Απαράλλακτα γίνεται και εις τον ένθρωπον εις τους πνευματικούς άγώνας. Τι είνε ό προσωρινός έπίγειος βίος μας; Στάδιον κόπων και ιδρώτων. Τον καιρόν λοιπόν του άγώνος ής μη θέλωμεν ήμείς να τον κάμνωμεν άνέσεως καιρόν. Δ ότι κάθε πράγμα τον ίδιόν του καιρόν έχει. Και εις τάς βιοτικές ύποθέσεις, όστις δέν ήξέυρει να διακρίνη ποία εύκαιρία είνε κατάλληλος διά ταύτην την ένέργειαν, και τότε ήμπορεί να προβή εύδοκίμως εις μίαν άλλην, ό τοιούτος, συγγών τάς εύκαιρίας των πραγμάτων, θά άποτύχη και θά ναυαγήσθ και εις άνκριθμητα δυστυχήματα θά περιπέσθ. Και εις τά πνευματικά λοιπόν πράγματα χρειάζεται να ήξέυρωμεν πότε είνε καιρός άνέσεως, και πότε καιρός άγώνος. Εις τον κόσμον τούτον έχομεν άγώναν· εάν λοιπόν θέλωμεν άνεσιν, κάμνωμεν τό άνόποδον, και εις άνόποδον θά καταντήσωμεν. Διότι, όστις άναπαύεται εδώ, έναντιον του προορισμού του, θά καταδικασθί να θρηνη αώνίως· όστις δέ εδώ αγωνισθί και προθύμως και γενναίως ύποφέρη τάς θλίψεις, και εδώ και εις την άλλην ζωήν θά είνε λαμπρός και άληθινά ένδοχος.

Ας έφήσωμεν δέ, λέγει, τους συλλογισμούς, διά των όποιων βεβαιώνονται ταύτα, και ής έλωμεν εις τους μακαρίους και γενναίους και όνομαστούς άθλητάς των παλαιών καιρών. Απο ποϋ οϋτοι έδικαιώθησαν κί έλαβον θάρος πρός τον Θεόν; Απο τάς θλίψεις των. Και άφου έξετάζει τά κατά τον Αβελ, έρχεται εις τον Νώε.

Αι θλίψεις του Νώε.

Τι ήτο ό Νώε; Δίκαιος και τέλειος. Τόσον, ώστε μόνος ούτός να εύχαρησθή εις τον Θεόν, ένψ όλοι οι άλλοι σύγχρονοι του ήσαν διεφθαρμένοι. Και έν τούτοις ό Νώε ύπέμεινε θλίψεις πολλάς και βαρείας. Δέν άπέθανε μεν άμέσως, καθώς ό Αβελ, ούδθ έπασεν εις την στιγμήν θύμα άδελφικής χειρός, άλλ' ή μακροχρόνιος ζωή του ήτο χειρότερα από τό βαρύτερον και διαρκές φριχτόν ένός χυθοφύρου. Και πρώτον ό Νώε έμεινε όλόκληρον έτος μέσα εις τό παράδοξον και φοβερόν δεσμοκτήριον της κιβωτού. Αφίνομεν τό πλήθος των θηρών και των έρπετιών, με τά όποια συνέζησε τόσον καιρόν, και τους φίλους και τάς στενοχωρίας, τάς όποιας του έφερον ή συντροφία αυτη. Τι όμως νομίζεις ότι έπασχεν από τίν πάταγον των βροντών και από τον κρότον σφοδρών και άκαταπάσιων βροχών; Απο κάτω μεν άδυτος όλόκληρος ύδάτων έξώρριζ τεταραγμένη πρός τά άνω· από επάνω δέ πάλιν άλλη άδυσσοσ κατέχυνεν άφθονα και βαρβαία τά ίδια

της νερά. Και εις την μανίαν αυτήν των άδυσσω μόνος αυτός με την οικογένειάν του έφέρετο έγγλιστος εις την κιβωτόν. Θά είπη τις ότι ό Νώε είχε πεποθήσθιν διά τό τέλος, και έπομένως δέν τον άφηνε τί θόρος; Αλλ' όταν έν κινών έρχεται με πολλήν και άμετρον σφοδρότητα, και άν δέν μέλλη αυτό να μεζ καταστρέψθ, και γνωρίζομεν τούτο, άλλ' ό εξ αυτού θόρος είνε, και χωρίς να τό θέλωμεν, τόσος, ώστε κινδυνεύομεν να αποθάνωμεν από αυτόν. Ημείς οι ίδιοι, άν και έχωμεν σίτινα καλώς θεμελιωμένα επάνω εις την γην και μέσα εις πόλεις εύριστώμεθα, έν τούτοις, όταν ιδώμεν να καταπίπτει ή βροχή όλίγον όρημτικώτερον από τό σύνηθες, θροβούμεθα και μαζεύομεθα. Τι λοιπόν δέν είνε φυσικό να έπαυθεν ό Νώε κλεισμένος μέσα εις την φυλακήν της κιβωτού και άισθανόμενος άνω, γύρω και κάτω την φρικωδέστατην έκείνην άδυσσην και ήξέυρων ότι όλοι οι ένθρωποι και όλα τά ζώα έπαθον από ένα γενικόν πνιγμόν; Μία μόνον πόλις ή μία οίκία να σκετασθί και να γεμίση από νερά, φέρει εις ταρχήν την ψυχήν μας. Όταν λοιπόν όλη ή οίκουμένη τούτο έπαθε, ποίοι λόγοι ήμποροϋν να παραστήσουν την θέσιν εκείνου, όστις μόνος, μέσα εις ζύλινον σίτι, περιφέρετο εις τόσην τρικυμίαν;

Αι μετά τον κατακλυσμόν θλίψεις του Νώε.

Και ό μεν κατακλυσμός έπασσε και ό θόρος ήρχισε να υποχωρή, αλλά ή άθυμία του ηύξησε και έπετάθη. Διότι, όταν προέκυψεν από την κιβωτόν, άλλος χειμών παρουσιάσθη ένώπιόν του, χειρότερος από τον πρώτον, ή πολλή έρημία, ό βίαιος θάνατος τόσων ανθρώπων και ζωικών γενών, τίσα πτώματα άνακατευμένα με την λάσπην και με τον πηλόν, και καταχασμένα εις τόσον έλεινην ταφήν. Και ένψ τον εύάλωνον τόσα κακά, μοναδικά εις την ιστορίαν, και από παντού ύψώμετο και τον έπνιγεν ή θάλασσα της άθυμίας, έπήλθε και ή ύβρις και ή προσβολή, την όποιαν του έλαμνε ό υίός του, πράγμα άυπόφορον, γεμάτον από πολλήν έντροπήν, και από πολλήν θλίψιν και δόδυνη. Διότι αί άχαριστικοι και αί ύβρεις των τέκνων τοιαύται είνε, ώστε και εις περκαρσίονη ήμποροϋν να φέρουν τον παθόντα.

Αι πρό του κατακλυσμού θλίψεις του Νώε.

Ο πα υίός οϋτος και από πριν πολλάς θλίψεις είχε προζενήσει εις τον πατέρα του, πιθκνώς δέ και βαρύτερας. Διότι εάν τόσον έχάριστος και ύβριστικός έφάνη, μόλις έξήλθεν από την φυλακήν της κιβωτού, και ένψ είχε τόσην φρίκην ένώπιόν του, τί άρά γε να ήτο, και πώς να έφέρετο πρό του κατακλυσμού, όταν και τόσοι άλλοι έξων συντροφεύοντες και περκακινούντες αυτόν εις την κακίαν; Και ποία ήτο ή θέσις του Νώε μέσα εις τον κόσμον εκείνον, τον ξένον πρός αυτόν κατά την ευσείδειαν και τά ήθη, κόσμον τόσον διαφορετικόν και τόσον άπθετον, όστις μόνον ίκανός να τον πειράξθ και να τον περιγελά ήτο;

Όταν συλλογισθί τις όλα ταύτα, θέλει εβρει ότι ή τρικυμία, την όποιαν ύπέφερον ό Νώε πρό του κατακλυσμού μέσα εις την άδυσσην των ρευμάτων τόσης κακίας, ήτο πολύ βαρύτερα και ένοχλητικώτερα από την τρικυμίαν, την όποιαν ό

κατακλυσμός ἔφερε. Διότι εἰς μὲν τὸν καιρὸν τοῦ κατακλυ-
 σμοῦ πλῆθος ὑδάτων μόνον τὸν περιεκύκλωνε· κρῖν δὲ ἀπὸ
 τὸν κατακλυσμὸν, ἄβυσσος κυκίας ἀπὸ παντοῦ τὸν περι-
 ἐκύλει, καὶ αἱ ἐπιβουλὰὶ τῶν πονηρῶν ἀνδρῶν προσέβηλλον
 κατ' ἐπίνω του πλέον ὀρητικῆ καὶ σφοδρῆ ἀπὸ τὰς προ-
 βολὰς τῶν κυμάτων. Καὶ εἰς μὲν τὸν κατόπιν καιρὸν τῶν
 προφητῶν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας ἐποχὴν, ὀλίγος εἶνε
 τῆς ζωῆς ὁ χρόνος, καὶ ἔχομεν τὴν περηγορίαν ἥτι ὁ θάνατος
 γρήγορα θὰ δώσῃ τέλος εἰς τὰ δεινὰ· ἀλλὰ τότε ἡ ζωὴ τῶν
 ἀνθρώπων ἔφθασεν εἰς ἐξαιρέσι καὶ περισσότερα ἔτη. Ποῖα
 λοιπὸν ἦτο ἡ θέσις ἀνδρῶν δικαίου ὡς ὁ Νῶε, ὅστις εἶχε τό-
 σον μακροχρόνιον ὄραμον νὰ βυθίσῃ, ἐν μέσῳ τῶσων ἐμπο-
 δίων, καὶ μὲ τὴν προσπίθειαν διόλου καθ' ἕλον τὸ διαίτημα
 νὰ μὴ παρακινήσῃ; Πολὺ εὐκολώτερα θὰ ἤμπορούσε τις,
 μέσα εἰς σκότος βυθιότατον, νὰ διέλθῃ στενὴν τινα καὶ σκολι-
 λὸν καὶ ἀπότομον ὁρμήσαν, παρὰ νὰ βυθίσῃ τότε εἰς τῆς
 ἀρετῆς τὸν ὄραμον. Διότι ἐὰν ὁ εἷας ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἐλπίς,
 οἱ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ τοῦ ἔρασαν τὸν ὄραμον καὶ θὰ
 τὸν ἐσπρωγνῶν ὀπίσω. Ἐπειδὴ τότε ὄλη ἡ γῆ ἐπ' ἄκρων
 ἕως ἄκρων, λόγῳ πλῆθους καὶ σφοδρότητος κυκίας, γεμάτη
 ἦτο ἀπὸ σκοπέλου καὶ ἀδύνης καὶ θηρίων καὶ ξηρασίαν καὶ
 πανώλην καὶ ψῆγοι πολλὴ καὶ κακούργουσι φεβρούς.

Τι λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ γείνη πλέον ἀδύνηδον καὶ κοπι-
 στικὸν ἀπὸ ταύτην τὴν ζωὴν; Καὶ ἦτο ὁ δικαῖος Νῶε, ὅ-
 στις τὰ τοιαῦτα ὑπέφερε. Καὶ ὅμως δὲν ἐλόγησε πρὸς τὸν
 Θεὸν ὅτι ἀναξιοποθεῖ, ἀλλ' ἔδειξεν ὑπομονήν, καὶ διὰ τῆς
 γενναϊότητος ταύτης καὶ τῆς εὐσεβείας, τὴν ὅποιαν διψύ-
 λαξεν εἰς τῶσων πειρασμοῦς θλίψεων, ἔλαβε τὸν στέφανον
 τῆς ἀρετῆς καὶ ἐγένετο ἄξιος τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως.

Εἰς τὸ ἐπόμενον τὰ κατὰ τὸν Ἀβραάμ.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τινὰ τῶν κατὰ Ἐπαμεινώνδαν.

— Ὁ Ἐπαμεινώνδης περισσότερο ἠγάπη νὰ ἀκούῃ
 παρὰ νὰ ἐμιλῇ.
 — Καὶ ὅμως ἦτο ἐκ τῶν πλέον εὐγλώττων ἀνδρῶν.
 Ἄλλ' ἐθιόρει πρίπον νὰ εἶνε, καθὼς ἀργότερα ἐξεφράσθη ὁ
 Ἰάκωβος εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐπιστολὴν του, «ταχύς εἰς
 τὸ ἀκοῦσαι, βραδύς εἰς τὸ λαλῆσαι».
 — Ἦτο δὲ καὶ ἄκρως ἀφιλοχρήματος, καὶ εὗρισεν εὐχα-
 ριστίαν εἰς τὴν στέρησιν καὶ τὴν πτωχείαν.
 — Μέλων ποτὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον,
 ἐδανείσθη διὰ τὴν ἀποσκευὴν του πεντήκοντα δραχμάς· καὶ
 ὅμως, ἀπέριψε ὡρεῶν διςχιλίων χρυσῶν, τὴν ὅποιαν ἤθελεσε
 νὰ τοῦ κάμῃ Ἰάπων ὁ μονάρχης τῶν Θεσσαλῶν.
 — Οἱ φίλοι του προσεβόλουν νὰ τὸν πείσωσιν ὅπως δέ-
 χεται γενναίως προσφοράς των. Ἐκείνος δ' ἀπήντα ὅτι δέ-
 χεται μόνον νὰ φροντίζον μαζί διὰ τὴν περηγορίαν τῶν
 δυστυχῶν.

— Ἀρταξέρξης, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, τῷ ἔστειλε
 τὸν ἐκ Κυζίκου Διαμῆδοντα φέροντα πρὸς αὐτὸν μεγάλην πο-
 σότητα χρημάτων. Ὁ δ' Ἐπαμεινώνδης τῷ ἔδωκε τὴν ἐξὴ
 ἀπάντησιν· «ἂν τὰ φρονήματα τοῦ Ἀρταξέρξου ἦνε σύμ-
 φωνα μὲ τὰ τῆς πατρίδος μου, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὰ δῶρά
 του, διὰ νὰ εἶμαι φίλος του. Ἄν ὅμως ἐξ ἐναντίας δὲν ἦι,
 ἕλον τὸ χρυσίον τῆς βασιλείας του δὲν δύναται νὰ μὲ κατα-
 στήσῃ προδότην τοῦ χρέους μου».

— Πῶς τινὰ ἐκστρατείας ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐπιτετραμμένος νὰ
 κρατῆ τὴν ἀσπίδα του ἐπώλησεν ἕνα αἰγυμάλωτον. Κρίξας
 δ' αὐτὸν ἀμέσως· «ὅσος μοι ὀπίσω τὴν ἀσπίδα μου, τῷ εἶπε·
 διότι ἀπὸ ἀργύριον αἰσχροκερῶν εἰς ἐμόλυνε τὰς χεῖράς σου,
 εἶσαι ἀνάξιος εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὲ ἀκολουθῆς εἰς τοὺς κινδύνους».

Ἡ Ἀκαδημία.

— Ὁ χώρος τῆς Ἀκαδημίας ἀπεῖχεν ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν
 Ἀθηνῶν ἐξ στάδια. Ἦτο δὲ ἐκεῖ γυμνάσιον, καὶ κήπος πε-
 ρικυκλωμένος μὲ τείχη, καλλωπισμένος μὲ σκεπαστοὺς καὶ
 εὐαρίστους περιπάτους, καὶ μὲ κατάφυχα ὕδατα, τὰ ὅποια
 ἔρρεον ἀπὸ τῆς βρύσης εἰς τὴν σκιάν τῶν πλατάνων καὶ πολ-
 λῶν ἄλλων δένδρων.

— Ἐκεῖ που ὁ Πλάτων ἔστησε τὴν καθέδραν του πλη-
 σίον μικροῦ τινος ναοῦ, τὸν ὅποιον ἀφιέρωσεν εἰς τὰς
 Μούσας.

Τινὰ τῶν κατὰ Πλάτωνα.

— Ἔχε θεωρίαν σοβαρὰν, ὀφθαλμοῦς πλήρεις γλυκύτη-
 τος, μέτωπον ἀνοιχτόν, στήθος πλατὺ, ὦμος ὑψηλοῦς, πολ-
 λὴν μεγαλοκρέτειαν, μεμετρημένας κινήσεις καὶ ἐξωτερικὴν
 λειαν εὐπρεπὲς καὶ κόσμιον.

— Κατὰ τὸν Πλάτωνα κανὲν ἄλλο ὄν δὲν εἶνε τόσον
 ἀχρεῖον καὶ δυστυχῆς, ὅσον ἄδικος ἡγεμῶν.

— Ἐξῆσε δὲ ὁ Πλάτων ἀπέχων ἀπὸ τὰ δημόσια
 πράγματα.

— Τοὺς μαθητὰς του ἐπρόσεχε νὰ διορθῶνῃ μᾶλλον μὲ
 τὸ παράδειγμα του παρὰ μὲ τὰ μαθήματά του.

— Οἱ δὲ μαθηταὶ του τὸν ἐσέβοντο μέχρι λατρείας, καὶ
 τὸν ἐθαύμαζον μέχρι φανατισμοῦ.

— Κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὅστις ἔκαμεν ἀδικίαν χρωστέῖ
 νὰ καταγγεῖλῃ μόνος του τὸν ἑαυτὸν του. Διότι ἡ αὐτοκα-
 ταγγελία καὶ ἡ τιμωρία θὰ τὸν ἀπαλλάξου ἀπὸ τὸ νόσημα
 τῆς ψυχῆς του καὶ θὰ τῷ ἀποδώσουσιν τὴν εὐτυχίαν.

— Κατὰ τὸν ἴδιον, εὐτυχῆς εἶνε μόνον ὁ δικαῖος, ὁ δὲ
 ἄδικος εἶνε πάντοτε δυστυχῆς.

— Ὁ δὲ πλοῦτος καὶ ἡ ἐξουσία, ἐὰν ἦνε προϊόντα ἀνα-
 μίας καὶ ἀδικίας, πολλαπλασιάζουσι μόνον καὶ ἐπιτείνουσι
 τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἐπρόνοιε πρὸς τοῦτοις ὅτι καλὸν εἶνε μῆτε νὰ ἀδικῆ-
 ταί τις μῆτε νὰ ἀδικῇ. Παρὰ νὰ ἀδικῆται μὲν ὅμως, προτιμώ-
 τερον εἶνε ν' ἀδικηθῶμεν. Διότι ὅχι τὸ νὰ πάθῃ τις ἀδικίαν
 εἶνε τὸ καλόν, ἀλλ' ἡ νὰ τὴν κάμῃ.

— Ἐπρέσβευεν ἀκόμη ὅτι μίαν πλάνην ποτὲ δὲν πρέπει

νὰ τὴν δεχώμεθα, διότι τὴν συμπεριζέονται πολλοί· ἀπ'
 ἐναντίας δὲ πρέπει νὰ σθεῖώμεθα τὴν ἀλήθειαν, ἔτσι καὶ
 ἂν, ἀποπροσμενῆ ἀπὸ ὅλου, ὑποστηρίξῃται μόνον ἀπὸ ἑνα.

Ἡ τροφή τοῦ κομποῦ καὶ τῆς ψυχῆς

Β'

Ἐὰν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχῃ ἀνάγκην τροφῆς καθ-
 ρᾶς καὶ ὑγιεινῆς πρὸς διατήρησιν καὶ αὔξησιν αὐτοῦ, πολλῶ
 μᾶλλον, καὶ ἀσύγκριτον ὅσον, ἔχει ἀνάγκην ἡ πνευματικὴ
 καὶ ἀθάνατος ἡμῶν ψυχῆ. Ἡ τροφή τῆς ψυχῆς εἶνε πνευμα-
 τικὴ, εἶνε ἠθικὴ. Ἡ τροφή τῆς ψυχῆς εἶνε πρῶτον ἡ ἀνά-
 γνωσις καὶ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἄνευ τῆς μελέτης τοῦ θεοσκότου τούτου καὶ πνευματικοῦ
 βιβλίου ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ δὲν τρέφεται διὰ καθαρῆς καὶ
 ὑγιεινῆς τροφῆς πρὸς διατήρησιν αὐτῆς· ἐν ἠθικῇ ὑγείᾳ ἡ
 ἀνάρρωσιν ἀπὸ τινῶν πνευματικῶν νόσων (Ἑβρ. ε' καὶ ιβ').

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶνε ἡ καθαρωτάτη καὶ διουγενεστάτη πηγὴ,
 ἐξ ἧς βίβει ἀθάλωτον καὶ διαυγὲς τὸ νῆμα τῆς ὑγιαινούσης δι-
 δασκαλίας, δι' οὗ ποτιζέται, ὡς εἰπεῖν, καὶ τρέφεται ἡ πνευ-
 ματικὴ ἡμῶν ψυχῆ. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶνε ὁ καθαρὸς καὶ
 περικαλλέστατος λειμὼν τῆς ἀληθείας, κατηγλοισμένος διὰ
 παντοδαπῶν καὶ γλυκυτάτων καρπῶν, ἐξ ὧν πᾶς τις ἀποδρέ-
 πεται τὸ ἀρετῶν καὶ θυμῆρος. Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ βα-
 θεῖα καὶ συνεχῆς μελέτη ταύτης, ἐν πνεύματι ταπεινώσεως
 καὶ ὑπακοῆς, εἶνε μέσον καθάρσεως καὶ ἁγιασμοῦ καὶ δια-
 πλάσεως ἀληθοῦς χριστιανικοῦ χαρακτήρος. «Οὐ γὰρ ἔστιν,
 οὐκ ἔστι τινὰ σωθῆναι, μὴ συνεχῶς ἀναγιώσεως ἀπολαύοντα
 πνευματικῆς» (εἰς Λαζ. λόγ. Γ'), λέγει ὀρθῶς ὁ Ἱ. Χρυσό-
 στομος. Ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀνατέλλει τὸ τῆς εὐσεβείας
 πηγαιὸν καὶ φερέσιον πῶς καὶ τοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς διανοίας
 ταῖς ἀκτίσι τῆς θεολογίας αὐγάζει καὶ λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς ἐξ
 αὐτῆς ὁ Θεὸς· «ὡς εἴ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον».
 Ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ τε Π. καὶ Κ. Διαθήκη, εἶνε αἱ δύο ζωή-
 ρυτοι μασταί, δι' ὧν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ποτιζεῖ καὶ
 τρέφει τοὺς πιστοὺς λαοὺς καὶ ἔθρυσεν ἀπ' ἀρχῆς πάντα
 τὰ ἔθνη τὸ γάλα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Ἄνευ τοῦ
 Θεοῦ λόγου καὶ τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἡ ψυχὴ
 τοῦ Χριστιανοῦ εὕρισκεται ἐν νοσήδει καταστάσει καὶ πνευ-
 ματικῇ, ὡς εἰπεῖν, ἀτροφίᾳ, διότι στερεῖται τῆς γνώσεως τῆς
 ἀληθείας καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ νοός. Πῶς ἄνθρωπος δύναται
 νὰ νοῆ τὰ μελλήματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς λόγια, ἕτινα ἀληθῶς
 ἔχουσι γραφῆ ἕνα καὶ ὁ χειροτέχνης καὶ οἰκέτης καὶ χήρα
 γυνὴ καὶ ὁ πάντων ἀνθρώπων ἀμαθέστατος κερδάνῃ τι καὶ
 ὠφελήθῃ παρὰ τῆς ἀκροάσεως» (Λογ. 8 Λαζ. ὁμιλ. 1) ὡς
 λέγει ὁ Χρυσόστος τὸ στόμα Ἰωάννης. Ἡ συνεχῆς καὶ λιπαρὰ
 κατὰ ταῦτα μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Θεῶν
 λόγων εἶνε τροφή τῆς λογικῆς ψυχῆς, ἥτις ἀπολαύει οὕτω
 πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑγιείας. «Ψυχῆς τροφή, λέγει ὁ Σε-
 λεουκίας Βασίλειος, Θεῶν λόγων ἐστίασις· σὰρξ μὲν γὰρ

σηματικῆς ἐστίασεσι τρέφεται διὰ φθαρτῶν ἢ φθαρτῆ δεχο-
 μένη τὴν οὐρανίαν, ψυχῆς δὲ τροφή τῆς ἀληθείας ἢ γνώσεως, ἡ
 τοῦ ποιητοῦ κατανοήσεως, τὸ τῶν Θεῶν ἐμπεριεῖσθαι ἀληθιμῶ-
 τωνα (Λογ. ΙΣΤ'). Ἄλλ' ἡ Ἁγία Γραφή εἶνε τροφή τῆς
 ψυχῆς καὶ ὡς μέγιστα ἀντὶ τοῦ Χριστιανῶ, ὅταν ἀναγι-
 νόσκῃται, ὡς εἰπερὲν ἡμεῖς, ἐν πνεύματι ταπεινώσεως καὶ ἠθι-
 κῆς ὠφελείας καὶ οὐχὶ ἕνεκα τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς
 ὕψους, ὠραίας τῶν πραγμάτων ἐκθέσεως καὶ γνώσεως ἱστορι-
 κῶν ἢ ἄλλων ὑποκειμένων. «Καὶ γίνῃ αὐτοῖς ὡς φωνὴ ψαλ-
 τήριου ἡδυσμένου, εὐαριστοῦ, καὶ ἀκούσονται τὰ ῥήματά
 σου, οὐ μὴ ποιήσουσιν αὐτά» (Ἰεζ.α. λγ'. 32). Οἱ ἄρχαιοι
 Χριστιανοί, οἵτινες περὶ πολλοῦ ἐποιούοντο τὴν Ἁγ. Γραφήν,
 ἀνεγνώσκον αὐτὴν γονυπετεῖς «ὡς τὴν ἐπιστολὴν ἣν ὁ Θεὸς
 ἔγραψε τοῖς δημιουργήμασιν αὐτοῦ».

Μακάριοι ὄντως ὅσοι, τῇ παντοπραδέτω διδασκαλίᾳ τῆς
 Ἐκκλησίας ἐρριζωμένοι καὶ τρεφόμενοι διὰ τῆς θέας τῆς δε-
 τῶν Γραφῶν ἀμφοτέρας, αὐξάνουσι καὶ ἀναπτύσσονται ἐν
 Χριστῷ· δυστυχῆς ἐκ τούτων τῶν ἡσῶν, ἐγκαταλιπόντες τὸν
 καθαρὸν λειμῶνα τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῶν Θεῶν διδασκα-
 λιῶν, εἰσέρχονται εἰς ἀγροὺς ξένους ἐνθι φύονται ἀκνήθαι
 καὶ τρίβοιοι καὶ τρέφονται κατ' ἀκολουθίαν διὰ τροφῶν, αἵ-
 τινες ἐπιπέρουσι καὶ πνευματικὴν νέκρωσιν καὶ θάνατον.

Ἡ ἀπάθεια καὶ δηλητηριώδη τῆς εἰσαγωγῆς φιλολογίας μυ-
 θιστορήματα, ἕτινα ἀπολήστωσι, ὡς μὴ ὠφελειν, ἀναγινώσκει
 ἡ Ἑλληνικὴ νεολογία ἀμφοτέρων τῶν φύλων, εἶνε νοτογόνοις
 τροφῆ, βλαβερὰ καὶ ἀπορριπτέα, διότι ἡ ἀνάγνωσις τούτων
 σκοτίζει τὸν νοῦν καὶ διαφθείρει τὴν καρδίαν τῆς ἀπλάστου
 νεότητος. Ἡ κυκία, περιστατικῆ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς καλο-
 λογίας καὶ τοῦ εὐαρέστου, εἰσέρχεται ὑπόπλωσι, ὡς εἰπεῖν, εἰς
 τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τοιούτων μυθιστορημάτων, οἷον τοῦ
 Ζολᾶ, Βουρζὲ καὶ εἰ τινος ἑτέρου γλαφυροῦ Γαλάτου, καὶ τὸ
 δὴ δεινότερον, ἡ τροφή αὕτη, τόσον ὀλεθρῆ, περῆται ἐκ
 μικρᾶς ἡλικίας, ἥτις εἶνε ἀπλή καὶ ὅποτε εὐκολώτερον ἡ
 ἄλλοτε δύναται νὰ ριφθῇ εἰς τὴν ἀλμυρὰν τῆς κακίας θά-
 λασσαν. Πρέπει ἀναντιρρήτως κατὰ ταῦτα νὰ γίνηται ἐκλογὴ
 μετὰ μερίστης προσοχῆς τῆς ἀνογιώστεως τῶν διαφόρων βι-
 βλίων καὶ διὰ τὴν νεώτερον ἡλικίαν, ἥτις συχνὰ μὲν δι'
 ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ διὰ νησιότητι φρενῶν καταδύεται ὑπο-
 θρωγίος εἰς κακὰ καὶ διεστραμμένους ἔξεις, ὅταν στερηθῇ τῆς
 προσηκούσης παιδαγωγίας. «Καὶ γὰρ αἰσχρὸν, λέγει ὁ Ἱ.
 Βασίλειος, τῶν μὲν σιτίων τὰ βλαβερὰ διωθεῖσθαι, τῶν δὲ
 μαθημάτων ἢ τὴν ψυχὴν τρέφει μὴδὲν λόγον ἔχειν·
 ἀλλ' ὡσπερ χειμάρρους παρσύνοντας ἕπαν τὸ προστυχὸν ἐμ-
 βάλλεσθαι» (Πατριᾶν. πρὸς τοὺς νέους § 14).

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

Πολύκαρπος Ι. Συνοδινός
 Ἱεροκίριουξ.

ΦΕΒΡΩΝΙΑ

(Διήγημα)

(Συνέχεια και τέλος)

— 'Αλλά πώς κόμηνετε, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ 'Αλέξανδρος, νὰ εἶθε τόσο κενόν ἐν μέσῳ τοσούτων θλίψεων καὶ ταλαιπωριῶν;

— Καλέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀσθενής, ἐλεῖνος ὅστις κατέχει ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ τὴν χαρὰν, ἣν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου κερτίζει εἰς αὐτόν. Σὺς εὐχαίμαι νὰ δοκιμάσῃτε ἐκ πείρας τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερβαίνουσαν πᾶσιν γινώσκιν. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διαμῆνῃ ἐντὸς ἡμῶν, οὐδεὶς διαταγμός, οὐδεμία ἀπειρία δύναται νὰ μᾶς κυριεύσῃ. Νεὶ μὲν, τὸ σῶμα δύναται νὰ ὑποφέρῃ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ἡρμεῖ, διότι γινώσκει ποῦ στηρίζεται καὶ εἰς ποῖον πιστεύει. Βλέπετε, ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου δὲν ἐφάγομεν τίποτε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἤμην ὅμως βεβαίως ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐγκατέλειπεν. Ἐπέτρεψα εἰς τὴν κόρην μου νὰ ἐξέλθῃ, καὶ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς παρεκάλουν θερμῶς δι' αὐτήν. Τώρα βλέπω ὅτι ὁ Θεὸς σὰς ἔκαμεν ὄργανα τῆς πρὸς ἐμὲ κρονολίας του.

— 'Αλλά ποῦ ἐμάθετε μιαν τόσο ὑψηλὴν θρησκείαν;

— Ἐἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον, καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του παλαιὰν τινα Γραφὴν ἣν εἶδειε πρὸς τοὺς εὐεργέτας του.

Ὁ 'Αλέξανδρος ἴστατο ἐθαμβὸς καὶ σιωπηλός. Ἐἶτα ἔστυρεν ἐκ τοῦ θλακίου του μερικὰ νομίσματα καὶ θέσας αὐτὰ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀσθενοῦς εἶπεν· Ὁ ὑμέτερος Θεὸς θέλει νὰ λάβῃτε φροντίδα διὰ τὴν υγιείαν σας· προσκαλέσατε ἀμέσως ἓνα ἰατρόν, ἀγοράσατε μιαν κλινὴν καὶ πᾶν ὅ,τι σὰς εἶνε ἀναγκαῖον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλω σὰς ἐπανίδει. Ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ φίλου του ἐκ τῆς οἰκίας. Μόλις εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, ὁ 'Αλέξανδρος λέγει πρὸς τὸν φίλον του· Ἡ σκηνὴ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔκαμε περισσοτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου παρ' ὅλαι αἱ νοητοὶ τὰς ὁποίας πρὸ καιροῦ μοι εἶδεν.

— Τοῦτο προέρχεται, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος, διότι εἶδες τὸ ἐσπέρας τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δυνάμει· αἱ ἀμφιβολίαι, αἰτινες σὲ βασανίζουσι, προξενουσι κενόν τι ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ὅταν ἡ καρδία εἶνε κενή, τότε εἰσέρχονται ὅλοι οἱ κακοὶ διαλογισμοί. Δοκίμασον λοιπὸν νὰ εἰσάξῃς ἐντὸς αὐτῆς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τότε θὰ εἶσαι εὐτυχὴς καὶ ἀναπαυόμενος.

Οἱ δύο φίλοι ἐχωρίσθησαν καὶ ἕκαστος ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ 'Αλέξανδρος ἠγόρασε μιαν Γραφὴν καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωτεν αὐτήν μετὰ προσοχῆς, αἱ ἀμφιβολίαι του ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐξαφανίζονται. Μετὰ δὲ παρελευσιν ἡμερῶν τινῶν, καὶ ὅταν ἐνόμισεν, ὅτι τὰ χρήματα, ἕτινα εἶχεν ἀφῆκε εἰς τὸν ἀσθενῆ, εἶχον τελειώσει, ἠθέλησεν ἐκ δευτέρου νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὸν μετὰ τοῦ φίλου του. Φθάσαντες εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, εἶδον δύο ἀνθρώπους φέροντας ἐπ' ὤμων ἐν φέρετρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ πτώμα τοῦ

πτωχοῦ κτίστου. Ἡ νοσοκόμος, ἡ συνοδεύουσα τὸ λείψανον, ἀναγνώρισε τοὺς δύο φίλους. Ἄ! καλοὶ μου κύριοι! ἐρῆσατε πολλὸ ἄργά· ὁ προστατευόμενός σας εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ νεκροκροβυθίου τούτου. — Καὶ ἡ Φεβρωνία; διεκρίθη αὐτήν. — Ἄ! εἶπε τὰ λοιπὰ καὶ ἀπεκρίθη. Ἀβραῦς μαρσμός ὑπέσκαπτε πρὸ πολλοῦ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ἡ χειροτέρευσις τῆς ἀσθενείας τοῦ πατρὸς τῆς ἔφθινεν αὐτὴν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Ἡ πτωχὴ κόρη, ἵνα μὴ λυπηθῇ τὸν πατέρα τῆς, ἔκρυπτε τὴν ἀσθενείαν τῆς καὶ ἐπηγρύπτει εἰς τὸ προσηκόντιόν του, ἀνεγνώστου τὰς Γραφὰς καὶ προσευχομένη ὑπὲρ αὐτοῦ. Τώρα ὅμως ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς θὰ συντομεύσῃ βεβαίως τὸν βίον τῆς.

Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν, εἶπον οἱ δύο φίλοι καὶ ἀπέβησαν ταχέως τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας. Ἀμὰ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, εἶδον τὴν Φεβρωνίαν καθήμενην ἐπὶ τῆς κλινῆς καὶ πλησίον αὐτῆς σεβάσμιον ἱερέα κρηγοροῦντα καὶ εὐχρηρόντα αὐτήν.

Ἡ Φεβρωνία ἀεγνώρισε πρᾶτα τοὺς εὐεργέτας αὐτῆς, καὶ προσηλόνουσα τοὺς ἐσθιμένους πλὴν ὄρατους αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἐρῆνετο ὅτι διὰ τοῦ βλέμματός τῆς ἤθελε νὰ εἶπῃ πρὸς αὐτοὺς πολλὰ πράγματα. Ὁ 'Αλέξανδρος πλησιάζας αὐτήν· Ἄκριθ μου κόρη, τῇ λέγει, δὲν θ' ἀποθάνῃς· δὲν εἶνε ἀληθές; Θέλωμεν πράξει τὸ κατὰ δύναμιν ὅπως σὲ σώσωμεν. — Ἄ! εἶπε περιττόν, ἀπεκρίθη ἡ Φεβρωνία, ὁ πατήρ μου μετέστη ἀπὸ τῆς προσκαίρου ζωῆς εἰς τὴν αἰωνιότητα, καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἐντὸς ὀλίγου εἰς ἀπάντησιν τῶν γονέων μου.

— Ἄλλά πῶς ἤξεύρεις ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν σου θὰ ὑπάγῃς εἰς τοὺς οὐρανοὺς;

— Πῶς τὸ ἤξεύρω; Ἐἰς καλὸς πατήρ καὶ μιὰ καλὴ μητέρα δὲν ἀπατώσιν οὐδέποτε τὰ τέκνα των, καὶ οὐδέποτε ψεύδονται, ἰδίως τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου των. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τῶν γονέων μου ὑπῆρξον ἡ ὑπόσχεσις τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἣν θ' ἀπολαύσω μετ' αὐτῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

— Πιθανόν, κόρη μου, νὰ ἠπατήθησαν. Πῶς ἠδύνατο νὰ σοὶ ὑποσχεθῶσι τὴν αἰώνιον ζωὴν; Μήπως εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ σοὶ τὴν δώσωσιν;

— Ἄ, κύριε, ἐάν εἶχετε ἀναγνώσει τὸ Εὐαγγέλιον, ἠθέλητε μ' ἐνοήσῃτε. Δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω περιοτότερον, ἀλλ' ἐάν δὲν ἀπατώμαι, ὁ φίλος σας μ' ἐνοεῖ καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὴν ἰδέαν μου.

— Ἐνοεῖς τίποτε εἰς αὐτὰ, λέγει ὁ 'Αλέξανδρος, στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του;

— Νομίζω πῶς ἐνόησα καλῶς τὴν ἰδέαν τῆς Φεβρωνίας. Βεβαίως οἱ γονεῖς τῆς δὲν χαίρουσι τὸ δικαίωμα νὰ τῇ δώσωσι τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἀλλ' οὗτοι ἐβεβαίωσαν αὐτὴν ὅτι ὁ Θεὸς χορηγεῖ τὴν αἰωνιότητα εἰς ἐκείνους, οἵτινες πιστεύουσι καὶ πράττουσιν ὅσα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου του λέγει. Πῶς ἡ Γραφὴ εἶνε πλήρης τοιούτων διαβεβαιώσεων. Ἡ Φεβρωνία λοιπὸν δὲν στηρίζει τοὺς λόγους αὐτῆς ἐπὶ τῶν γονέων τῆς, ἀλλ' εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Εὐαγγελίου. Δὲν ἔχει οὕτω, καλὴ μου κόρη;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ 'Αλέξανδρος ἴστατο σιωπηλός. Ἡ Φεβρωνία ἔξην τλημένη ἐψύθησε τότε τοὺς ἐξῆς λόγους· Ἄ! φοβῶμαι τὸ μικρὸν ποίμνιον εἰς εὐδολογῆται ὁ πατήρ ὁμοῦ δούκει καὶ τὴν βραχέειαν — ἀπορεύομαι ἐτοιμάται τόπον ὕμιν καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πλὴν ἔρχομαι καὶ παρελθὴ φομεῖ ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν· ἴνα, ὅπου εἶμι ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε». — Ἐν τῇ λέγειν ταῦτα τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαμψεν ἀπὸ χαρᾶν, ἐνῶ ὁ 'Αλέξανδρος ἐξηκολούθει νὰ μὲνῃ πάντοτε σιωπηλός καὶ σύννοος.

— Περιέργων! εἶπε, στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του, πῶς ἡ μικρὰ αὕτη κόρη, ἣτις στερεῖται παντός πράγματός, νὰ ἦναι τόσο εὐτυχής, ἐνῶ ἐγὼ ἀπειναντίας νὰ εἶμαι τόσο δυστυχής;

— Τοῦτο προέρχεται, ἀπεκρίθη ἡ Φεβρωνία, διότι κατέχω ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὡ! ἀνοήτατε καὶ σεις τὴν θύραν τῆς καρδίας σας εἰς τὸν Σωτῆρα, ὅστις κρούει, καὶ τότε θὰ εἶθε εὐτυχής καὶ εὐχαριστημένος.

— Ἄλλά πῶς κατάρθωτες νὰ δεχθῆς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν;

— Αὐτὸς μ' ἐζήτησε, καθὼς τώρα ζητεῖ ὑμᾶς. Αὐτὸς ἔκρουεν εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅπως κρούει καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν σας. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν ἀπέκρουσα, ἀλλὰ τὸν ὑπεδέχθην μετὰ χαρᾶς, καὶ εἰς ἀμοιβὴν μοι ἔδωκε τὴν γαλήνην καὶ τὴν καρτερίαν.

Ἡ Φεβρωνία ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο.

— Ἐ! λοιπὸν φίλε μου, λέγει ὁ Θεόδωρος, ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπιμένῃς εἰς τὰς ἰδέας σου καὶ νὰ λέγῃς ὅτι ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς εἶνε πράγματα φαντασιώδη καὶ ἀνύπαρκα;

— Ὅχι, ἀκριθέ μου Θεόδωρε, θὰ εἶδον ὅλην τὴν περιουσίαν μου, ἐάν ἦμην εἰς τὴν θέσιν τῆς μικρᾶς ταύτης κόρης.

— Δὲν ὀφείλεις νὰ δώσῃς τίποτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβάλλῃς γνώμην καὶ νὰ μὴν ἀντιπράττῃς πλέον εἰς τὴν θέσιν χαρίν.

Ὁ 'Αλέξανδρος δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἦτο βεβουλημένος εἰς σοφροὺς συλλογισμούς. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐρῆασεν ὁ ἰατρός, καὶ χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν ἀσθενῆ, εἰ' ἐνός μόνου βλέμματός, ὅπερ ἐρανέριον τὴν ἀληθειαν, ἔστρεψε τὰ ἴωτα καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ ἀναποθὴ τῆς Φεβρωνίας ἦτο βραχέεια καὶ διακεκομμένη. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μετὰ φωνῆς ἀκαταλήπτου καὶ μετὰ τὸ μαιδίωμα εἰς τὰ χεῖλην ἐπρόφερε τοὺς αὐτοὺς λόγους οὗς καὶ ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· Ἄ! ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἐστώτα τοῦ Θεοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς πάντοτε ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἡ νουθεσία εἶχε παύσει. Ἐἰ τῆς Φεβρωνίας δὲν ἔμενε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὴ τὸ σῆνος, τὸ δὲ πνεῦμα αὐτῆς ἀπέπηε εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ καρδία τοῦ 'Αλεξάνδρου εἶχεν ὑπερχειλεῖσαι, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος μυρίων ἐντυπώσεων ἐπέσεν αὐτομάτως κατὰ γῆς καὶ ἤρξατο προσηυχόμενος καὶ ἐπικαλούμενος τὴν θεῖαν

ἀνάκλησιν. Ὁ Θεόδωρος, ἐπιπελούμενος τῆς περιστάσεως ταύτης, ἀπέστειλε πρὸς τὸν υἱὸν ἑλευθεροῦ δέσπον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ ἀναστάσεως τοῦ φίλου του. Καὶ πρᾶγματι, μετὰ παρελευσιν ἡμερῶν σταθμῶν ἡ καρδία τοῦ 'Αλεξάνδρου μετεβλήθη οὕτως, ὅτε ὄχι μόνον ἐνεκολληθῆ, τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἐγένετο ἑλευθερὸς ἀπαθὸς καὶ πιστὸς μαθητῆς τοῦ Σωτῆρος.

(Ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ)

Α. Κουρνιακτής.

Ὁ κ. Σκαλτσούνης ἐν Ἀθήναις

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εὐρίσκειται ἐν ταῖθα ἑλλῶν ἐκ Κρήτης ὁ ἱερός ἄγγελος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου κ. Γ. Σκαλτσούνης, μετὰ τρεῖς δὲ ἑβδομάδας θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ἐκεῖ πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν του. Παρὰ τὸ πολὺ καὶ ἐπίμοχθον ἐργασίας τὸσφ σοδῶμας, τὸ σῶμα ἐξακολουθεῖ εἶναι νὰ περιβάλλῃ ἐν παρηγόρῳ ἀκμῇ τὴν ἀνθηρὰν ψυχὴν τοῦ γεραροῦ προσδύτου.

Ἡ ΜΑΣΣΟΝΙΚΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ἐπέντησις ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος Ὑπάτου Συμβουλίου 33ου βαθμοῦ εἰς τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον ἐπιστολήν τοῦ Σ.β. Ἀρχιεπισκόπου Πιτρῶν, φαίνεται ἀμέτῳ· ὅτι ὑπεροχὴν ἔχει ἐπὶ τὴν ἀσκήσιν καὶ ἄχρην ἀνάγκην. Οἱ συντάκται ἔστυρην τὴν πέναν των βαρυθυμούντες· ὅλη των ἡ φαινόμενη ἀταραξία δεικνύει τὴν ὑπερτάτην ἀγωνιώδη προσπάθειαν, τὴν ὁποῖαν κατέβησαν διὰ νὰ μὴ προσθῆ ἡ παραχὴ των. Παραχὴ ὄχι συνειδήσεως—διότι λιμνάζουσα συνειδήσις δὲν ἐξεγείρεται ὑπὸ τὰς πνοὰς τῆς ἀληθείας,—ἀλλὰ παραχὴ ψεύδους, τὸ ὁποῖον ἐνοεῖ ὅτι εἰς ἡμπορεῖ πλέον νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τὸ διασημιζόμενον προσωπεῖόν του.

Ὁ Μασσωνισμός, λέγουσιν, ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ὑπακοὴν περιέρχεται, ἀφοῦ οἱ νόμοι οὗτοι ἀπαγορεύουσι καὶ καταδικάζουσι τὰς μυστικὰς ἐταιρίας!

Ἄλλ' ὁ μασσωνισμός, ἰσχυρίζονται, δὲν εἶνε μυστικὴ ἐταιρία. Ἡ μυστικότης τῶν μασσῶνων συνίσταται ἀπ' ἐνός μὲν εἰς τοὺς τύπους τῆς εἰσοδῆς των, διὰ νὰ δοκιμασθῶν αἱ ἀρεταὶ τῶν εἰσερχομένων, καὶ ἰδίᾳ ἐάν ἔχωσι τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τὴν ὀρθότητά τῆς σκέψεως καὶ τὸν πόθον τῆς ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἐργασίας· ἀπ' ἑτέρου δὲ εἰς σημεῖα ἀναγνωρίσεως τῶν μελῶν τοῦ μασσωνισμοῦ. — Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ὕπατον Συμβούλιον τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος τοῦ 33ου βαθμοῦ ὄφειλε νὰ παρεκκολούθησιν σύσσωμον τὴν κηδεῖαν τοῦ περιβόητου Ψευδοδόδωρου, ἐκτός ἂν δὲν τὸ ἔκαμεν, ἐπειδὴ τὰ ἀκρίβητα ψευδολογήματα τοῦ παιδρῶ τῆς Πλάκας βρακοφόρου ἦσαν τοιαῦτα, ὅτε νὰ χάνωνται μῆσα εἰς τὸν πηγερὸν κενὸν τῶν ἰδικῶν των.

Ἡ Ἱταλικὴ κυβέρνησις κατεδίωξε τὰς μασσωνικὰς ἐταιρίας ὡς ἐταιρίας μυστικὰς. Ἡ Αὐστρία τὰς ἀπαγορεύει ὡς ἐταιρίας μυστικὰς. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ νηφαλιώτεροι πολιταί, μετὰ τῶν ὁποίων πρὸ ὀλίγου ἀκόμη χρόνου εἰς Ἰουλίαν Λεμπίτρ, ζητοῦν τὴν κατάργησιν των διὰ τὸν

αὐτὸν ἐπίσης λόγον, διότι εἶνε ἐταιρία μυστικῆ. Οἱ κληρικοὶ καὶ τὰ ἐντυπα δημοσιεύματα τῶν ἐργασιῶν τῶν πᾶσι πρόνοιᾳ καταβάλλεται ὅπως κυλοῦνται μυστικῶς, μόνον μεταξὺ τῶν μελῶν. Αἱ συνελεύσεις τῶν γίνονται πάντοτε μυστικαί. Ἐν περιεχόμενον τῶν Στοιχίων τῶν φυλάσσειται μυστικόν. Ἀναριθμητοὶ βιβλίοι καὶ προβιβλίοι, ἐγείροντες τεῖχος σιγῆς, χωρίζουν τοὺς ἄνωτέρους ἀπὸ τοὺς κατωτέρους. Δὲ ἀπρεπεῖς δημοσιολόγοι, ὑπέμαχοι τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, καταγγέλλουν ἐν Ἑυρώπῃ τὴν μυστικότητα τοῦ μασσονομίου. Εἰς ἐφημερίδα τῶν Πατρῶν, εἰς τῶν ἐπισήμων μασσονίων, ὁ Λουκάς, ἐν ἔκρουσεν ὅτι ἡ μασσονία ἐπιδιώκει καὶ μυστικοὺς σκοποὺς, δικαιολογῆσαι τοῦτο μὲ τὸ ὅτι τὴν μυστικότητα ἐπιβλάπτει ἡ φύσις τοῦ σκοποῦ. Αὐτὸ τὸ ἀνακινῶν τῆς Μεγάλῃς Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος κάνει τῶν ἀ ἐνοῶνται μὲ τὴν ὁλῶσιν ὅτι αὐτὸν εἶνε δυνατόν νὰ καταργηθῶν εἰ μυστικοὶ τύποι τῆς εἰσδοχῆς καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως, ὡς νὰ ἐξίξουν τύποι σκανδαλώδεις τοιαύτην διακρίσιν, καὶ ἔπειτα ἔρχονται καὶ μᾶς λέγοντες ὅτι ἡ μασσονία ἐν εἶνε ἐταιρία μυστικῆ! Τοῦτο θέλει πιστευθῆ, ὅταν πιστευθῆ ἵπ τῆς ὅτι ὁ Ἀράτης ἐν εἶνε μαῦρος ἢ ὅτι ἡ ἔχιδνα εἶνε ἐρπειὸν ὃχι μόνον ἡμερον, ἀλλὰ καὶ εὐεργετικόν. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἐπὲρ τὰ 15 ἑκατομύρια φράγκων ἐστοίχισεν ἡ αἰκοδομή τοῦ ἐ Μόσχῃ ναοῦ τοῦ Σωτήρος, ἰδρυθέντος μετὰ τὴν καταστρεπτικὴν ἀποχώρισιν τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἐκ Μόσχας. Κεῖται πλησίον τοῦ Κρεμλίνου, ὃ ἐκ καταχρυσῶς θόλος τοῦ εἶνε ἐρατὴς ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως. Τὸ εἰκονοστάσιον, ἐξόχου τέχνης, πεποιημένον διὰ πολυτέμων λίθων, ἐστοίχισεν ὑπὲρ τὰ 2 ἑκατομύρια μάρκων. Ἡ ἄξια τοῦ ἐπὶ τῆς στέγης καὶ τοῦ θόλου χρυσοῦ εἶνε 4 ἑκατομύρια μάρκων. Φωτίζεται δὲ ἀπὸ 1200 χρυσοῦς πολυελαίου καὶ χωρεῖ 12,00 ἀνθρώπων.

— Μετὰ μικρὰν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν ἀνεχώρησεν εἰς Πελοπόννησον ὁ γάλλος βυζαντινολόγος κ. Σχλιούμπεργερ, ἵνα ἐξετάσῃ καὶ μελετήσῃ ἀρχαιότητας τῆς βυζαντινακῆς ἐποχῆς. Ὁ κ. Σχλιούμπεργερ καταγίνεται καὶ εἰς συγγραφήν περὶ τοῦ αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Βασίλειου.

— Ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς σκοπεῖ νὰ ἐμποδίσῃ διὰ νόμου τὰς μεταναστεύσεις εἰς τὸ Κράτος τῆς.

— Κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ λοχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων τῆς παρελθούσης Κυριακῆς πρῶτος ἐξήχθη ὁ ἀριθμὸς 67133, λαμβάνων κέρδος 25000 δραχμῶν. Δεύτερος δὲ καὶ τρίτος οἱ ἀριθμοὶ 32516 καὶ 55403, ἑκάτερος μὲ κέρδος 3000 δραχ.

— Κατὰ τὴν νύκτα τὴν μεταξὺ τῆς 1 καὶ 2 Νοεμβρίου θὰ παρατηρηθῆ τὸ φαινόμενον τῆς κατὰ μεγαλειότητα ἢ μικρότητα ποσότητα ἐμφανίσεως διαττόντων ἀστέρων, οἵτινες καλοῦνται Λεοντίδες ἢ Λεοντιδεῖς, ἐπειδὴ φέρονται δι: πηγάζουν ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος. Ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ παρατήρησις περὶ τοῦ φαινομένου τούτου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Οὐμβόλτου καὶ τοῦ Ραμπλάνδη ἐν Κομάνῃ τῆς Ἀμερικῆς.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαξιωματικῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑπάνδρους. Αἰαιτῶνται δὲ εἰς ἰδιαιτέρα τῶν στρατώνων, περίπτερα, κατέχοντες μικρὰ τινα δωμάτια, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν. Πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τῶν εἶνε τεταγμένα ἰδιαιτὰ διδασκάλιασι, πολὺ δὲ

ἐπισημῶν δεικνύουν δι' αὐτὰ αἱ γυναῖκες τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συναρμάτου. Χίρον τῶν ἀρίμων ἐστὶν, τὰ δὲ Χριστογενεῖαι τὰς διδούσι εὐρα.

— Τὴν παρελθούσαν δευτέραν ἐπανέλυθεν ὁ Ἄρσιος Πάγος τὰς ἐργασίας του. Ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ὁποίας ἐπελήθη, εἰρίσκεται εἰς τὰ δικαστήρια πρὸ πεντήκοντα ἑπτὰ ἰτών.

— Ἐλατὸν χιλιάδων ζώων τὰ σέρματα χρησιμοποιοῦνται κατ' ἔτος ἐν Ὁξφόρῃ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ θέσιμον ἀντιτύπων τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

— Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ περὶ αὐτὸ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος διόρισε διευθυντὴν τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς τὸν πανοσιολογιώτατον ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀπόστολον Χριστοδοῦλου, ἐκ τῶν ἀρίστων κοθηγητῶν τῆς Σχολῆς, συγγραφεὰ δὲ ἀξιολογητάτου δοκιμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. Ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως του ἐγένετο τῇ Κυριακῇ τῆς 5ης Σεπτεμβρίου.

— Ἐπερτώθησαν αἱ ἐργασίαι πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ νέου πρεσβηρίου τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου. Ἐπὶ δὲ τῇ ἐν ἄρξει τῶν πρώτων πρὸς λειτουργίαν αὐτοῦ γενομένων δοκιμῶν ἐτελέσθη τὴν 9 Σεπτεμβρίου ἐν τῷ οἰκίῳ τμήματι ἀγασμὸς ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Σωζωαχαθουπόλεως κ. Περθενίου, Προέδρου τῆς τῷ Πατριαρχικῶν τυπογραφείων διευθουόσης ἐπιτροπῆς, καὶ τοῦ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου, μέλους τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἀρχιγραμματέως καὶ ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερῆς Συνόδου, τοῦ Μ. Ἀρχidiaκόνου κ.τ.λ.

— Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας κ. Γκέλτσερ, μεταβίς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεσεῖσα τὸ τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη, συνδιελέχθη δὲ μετὰ τῆς Α.Θ.Π. ἐπὶ ἱστορικῶν ζητημάτων.

— Ἐν ἀνταποκρίσει πρὸς τὴν α' Ἐστίαν τῆς 13 Σεπτεμβρίου ἐκ Πατρῶν ἐπιστάται ἡ προσοχὴ τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς ἐν Πάτραι Σχολῆς τῶν Κιλικιαίων, κατόπιν τῶν τόσων γεγονότων, τὰ ὁποῖα καμμῖν ἐν ἀρίνου ἀμφβολίαν εἶνε αἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Τουρκίᾳ σχολαὶ τῶν Δυτικῶν ἔχουν κυρίως προσηλυτιστικὴν ἀποστολήν. Ὁ ἐπιστέλων εἰς τὴν Ἐστίαν εἶνε τόσῳ μᾶλλον ἀξιέπαινος, καθίσσον, ὅτε ἐπρηξῆ τὴν ἀρτυρήν τοῦ κινδύνου ὃ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, εὐρέθησαν μωροσοφολογιώτατοι δημοσιογράφοι, οἵτινες τὸν ἐκάκισαν, καὶ ἐνέλαθον νὰ βεδαιώσωσιν ὅτι αἱ σχολαὶ τῶν Δυτικῶν καλοσφρητῶν, ὄλω, ἀκίνδυνον, μᾶς προσφέρουσι μάλιστα καὶ ὁπηρεσίας, διὰ τὰς ὁποίας χρεωποῦμεν καὶ νὰ εἴμεθα λίαν ὑγνώμονες.

ΟΙ ΔΙΑΔΕΧΟΝΤΕΣ

ΕἰΣ ΤΑΣ ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἹΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

- Ἐν τῇ Δ' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7 — 8 μ. μ.
Σαββάτῳ 18 Σεπτεμβρίου Μ.χ. Γαλανός
Κυριακῇ 19 » Μ.χ. Γαλανός
- Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4 — 5 μ. μ.
Κυριακῇ 19 Σεπτεμβρίου Τιμ.θεὸς Ἀναστασίου
- Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῖ
7 — 8 μ. μ.
Σαββάτῳ 18 Σεπτεμβρίου Δ. Παπαδόπουλος.
Πέμπτη 23 » Μ.χ. Γαλανός
- Ἐν τῷ Ναφ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως
Κατὰ τὴν πρώτην λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς (19 Σεπτεμ: βρίου) Ἐυάθειος Μετθόπουλος.